

Sygn. akt II PK 120/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa M. O.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Z.
z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł
(dziewięćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r. oddalił apelację pozwanego Zakładu Karnego w K. od wyroku Sądu Rejonowego Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 30 października 2012 r., zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwoty: 47.373,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadającego wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.219 zł.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podzielił ustalenia oraz stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powód spełniał kryteria wymagane do uzyskania pomocy finansowej, o których mowa w art. 184 i art. 187 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. Nr 79, poz. 523, ze zm.). Sąd Okręgowy uznał, że wprawdzie dla oceny, czy zostały zaspokojone potrzeby mieszkaniowe funkcjonariusza (powoda) decydujące znaczenie ma data złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej, ale stosownie do uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 2009 r., IOPS 7/08, nabycie domu (lokalu) przed datą zgłoszenia wniosku o pomoc finansową automatycznie nie wyklucza uprawnień do tej pomocy. Takie stanowisko judykatury miało zastosowanie do stanu faktycznego rozpoznanej sprawy, w której wniosek o pomoc finansową został złożony przez powoda w dniu 22 grudnia 2008 r., tj. 2 dni po wydaniu mu lokalu w dniu 20 grudnia 2008 r., nabytego w dniu 3 grudnia 2008 r., tyle że lokal ten wymagał kapitalnego remontu i tym samym nie nadawał się do zamieszkania. Dopiero w maju 2009 r., po wykonaniu koniecznego remontu przy pomocy członków rodziny powód zamieszkał w wyremontowanym lokalu, co oznaczało, że jego potrzeby mieszkaniowe nie były zaspokojone w dacie złożenia wniosku.

W skardze kasacyjnej Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zarzucono naruszenie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 187 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej przez błędną wykładnię i przyjęcie, że funkcjonariuszowi Służby Więziennej w służbie stałej, który nabył lokal mieszkalny przed datą złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, taka pomoc przysługuje. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego, o której mowa w art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej przysługuje funkcjonariuszowi Służby Więziennej w służbie stałej wyłącznie w sytuacji, gdy na dzień składania wniosku o udzielenie pomocy do nabycia lokalu jeszcze nie doszło, czy również w sytuacji, gdy lokal został nabyty przed datą złożenia wniosku. Skarżący domagał się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i uwzględnienie jego apelacji przez zmianę wyroku Sądu Rejonowego w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego

rozpoznania Sądowi Okręgowemu, rozpoznania sprawy na rozprawie w związku z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, a w każdym wypadku zasądzenia od powoda na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisu prawa materialnego, co oznaczało, że wobec braku adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wynikało z nich miarodajnie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że „powodowi został wydany nabyty przez niego lokal 20.12.2008 r. jednakże lokal ten wymagał kapitalnego remontu i tym samym nie nadawał się do zamieszkania. Dopiero po koniecznym remoncie, głównie przy pomocy członków rodziny- lokal ten został zamieszkały przez powoda w maju 2009 r.”. Według art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej, funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Pomoc finansowa, o której mowa w tym przepisie, jest uprawnieniem, którego celem jest zamieszkiwanie funkcjonariusza w służbie w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Świadczenie to ma charakter szczególny, przysługuje bowiem nie w związku z uzyskaniem lokalu, domu mieszkalnego, ale na ich uzyskanie, czyli w celu uzyskania mieszkania umożliwiającego funkcjonariuszowi zamieszkiwanie w miejscowości pełnienia służby, lub w miejscowości pobliskiej. Realizacja tego uprawnienia zależy przede wszystkim od tego, czy funkcjonariusz występujący o

pomoc ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnia służby. Wobec tego decydująca dla realizacji spornego uprawnienia nie jest data nabycia lokalu, czy też data złożenia wniosku o udzielenie pomocy, ale dążenie do zmiany sytuacji mieszkaniowej funkcjonariusza składającego wniosek o przyznanie świadczenia, który zgłaszając wniosek nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscowości pełnienia służby, lub w miejscowości pobliskiej. Jednakże nabycie przez funkcjonariusza mieszkania, czy domu mieszkalnego przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, automatycznie nie wyklucza przyznania tej pomocy, jeżeli nadal, tj. bez konieczności przeprowadzenia generalnego remontu nabytego lokalu, nie miał on zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscowości pełnienia służby lub pobliskiej. Przy nabyciu lokalu chodzi bowiem o lokal nadający się do zamieszkania, którym nie jest dom lub lokal w budowie, w stanie surowym lub wymagający kapitalnego remontu. Tak było w przedmiotowej sprawie, w której powód nie miał zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w dacie złożenia wniosku, ponieważ formalnie wcześniej nabyty przez niego lokal wymagał kapitalnego remontu, gdy do jego zakończenia (w okresie od grudnia 2008 r. do maja 2009 r.) powód zamieszkiwał w mieszkaniu należącym do swojego ojca.

Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne rozmija się z poczynionymi, a nie kwestionowanymi przez skarżącego, ustaleniami faktycznymi i nie ma istotnego charakteru, ponieważ na gruncie miarodajnych ustaleń w dacie złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej powód nie miał zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych, skoro nabył lokal nienadający się do zamieszkania i wymagający kapitalnego remontu, a swoje potrzeby mieszkaniowe zaspokoił dopiero w maju 2009 r., po wykonaniu prac remontowych.

Wobec powyższego należało stwierdzić, że zaskarżony wyrok był prawidłowy, a oczywiście nieuzasadniona skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. Dlatego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.

